

Posudek bakalářské práce

Eva Furchová: *Porovnání konceptu suverenity podle Thomase Hobbesa a Immanuela Kanta*

Autorka předkládané bakalářské práce si vytkla za cíl náročný úkol srovnat přístup dvou významných politických myslitelů k zásadnímu konceptu suverenity. Výzkumnou otázkou její práce je postoj T. Hobbesa a I. Kanta k problematice humanitární intervence. Autorka nejprve analyzuje vývoj mezinárodního systému v 17. a 18. století a poté se věnuje každému mysliteli zvlášť, přičemž na konci práce přistupuje ke komparaci jejich myšlenkových systémů.

Téma práce je náročné a je třeba říci, že samotný výklad myšlení Hobbesa a Kanta je na bakalářskou práci adekvátní, až na některé terminologické nepřesnosti. Některé závěry autorky jsou sice diskutabilní (Hobbes by např. určitě nesouhlasil s povinností cizích států nastolit pořádek ve společnosti zmítané občanskou válkou), ale celkově působí práce fundovaně. Například pasáž o Kantově myšlení je čtivá a obsahuje náležitou interpretaci jeho politické filosofie. Také množství použité literatury je dostačující, ač u některých témat autorka jistě mohla využít více zdrojů. Přeci jen suverenity a humanitární intervence jsou natolik reflektovanými tématy, že určitě šlo lépe „vytěžit“ dostupnou literaturu. Rovněž je škoda, že autorka málo využívá některé zásadní práce, které jsou v jejím seznamu literatury (např. díla Tésona nebo sborník editovaný Keohanem a Holzgrefem). Co se týče literatury, je opravdu moji jedinou vážnou výtkou (i přes mé výslovné upozornění) to, že autorka pracuje s překladem *Leviathana* z roku 1941 (kde se navíc jedná o neúplné vydání), a ignoruje nový překlad Karla Berky z roku 2009.

Práce ale naráží na několik zásadních úskalí. Pokud si autorka zvolila za svou výzkumnou otázku téma humanitární intervence, není zřejmé, proč se v práci nikde nenachází diskuse některých kontroverzních případů těchto intervencí ve 20. století (např. v Kosovu, Somálsku apod.). Dále postrádám nějaké explicitnější propojení myšlení Kanta a Hobbesa s tématem humanitární intervence, které sice logicky navazuje na jejich názory na suverenity, přeci jen se však jedná o autory, kteří o tomto konceptu stěží mohli kdy uvažovat, přestože se některé části jejich děl tohoto tématu dotýkají.

Největší problémem práce je ale její jazykové zpracování. Stylistika je slabá, na řadě míst není dodržována shoda podmětu s přísudkem a v práci nacházím řadu chyb v interpunkci (chybějící, nebo naopak nadbytečné čárky). Některé výrazy, se kterými autorka pracuje, jsou naprosto nevhodné (např. „polemizuje se“ s. 9, „boom“ s. 10, „vadná koncepce“ s. 43, „rezerva Hobbesova absolutismu“ s. 47 pozn. č. 35, „vnímání se zakořenilo ve společnosti“ s. 49 apod.). Řada vět a souvětí skutečně působí značně neohrabaně a text se díky tomu na řadě míst špatně čte a vyznění daných pasáží může být pro čtenáře matoucí. Na závěr bych dodal, že na mnoha místech autorka naprosto nelogicky citují používanou literaturu (jako třeba v případě Grotia, kdy

je v textu odkaz Grotius 1955, aby pak byla konkrétní pasáž byla odcitována v poznámce pod čarou).

Celkově je interpretace Kantova a Hobbesova myšlení v práci na uspokojivé úrovni, ale jazykové podání práce ji bohužel kvalitativně sráží o několik úrovní níže. Přesto i přes výše zmíněné nedostatky autorka dostala všem nároků kladeným na dobře zvládnutou bakalářskou práci, a proto ji doporučuji k obhajobě.

V Hradci Králové 24. 8. 2015

Mgr. Stanislav Myšička, Ph. D.